

KALABALIK BİR BENLİK

Ben kimim? Kendimi bildim bileli cevap aradığım bir soruydu bu. Daha okuma yazma bile bilmezken yatağıma yatar, gözlerimi kapatır ve bu soruyu kendime sorardım. Sonrasında hayalimde giderek küçülürdüm. Önce hayatımdaki insanların çemberinin ortasında bulurdum kendimi. Daha sonra aynı şehirde yaşadığım, ardından aynı ülkede olduğum insanlar, en son da dünyadaki herkesin oluşturduğu daha da büyük bir çember çevrelerdi beni.

Zihnimin içindeki bedenim ufaldıkça evrenin katmanları ortaya çıkıyordu. Dünyayı, gezegenleri, sistemleri ve uzay boşluğunu düşünüp bu kadar ufalabilmiş olmama şaşırırdım. Aslında hiç kimse değilim diye düşündüm. Ama bir gün “birisi” olabilme ihtiyacım sanki göğsümü avucuna almış sıcaklığıyla yakıyordu.

Kate Quinn’in *Alice Teşkilatı* romanında birbirlerinden çok farklı iki kadının kendilerini bulabilme çabalarında ve bu çabalar sonucu çakışan hayatlarında bu düşüncelerimin izlerine rastladım. Asıl ilgimi çeken karakter Eve oldu. Eve, kekeme ve sıradan bir genç kız olmasına rağmen insanların takdirini alacak kadar becerikli olduğunu gösterebilmek için İngiliz casusu olarak katıldığı I. Dünya Savaşı sırasında, zırh gibi büründüğü yeni kimliği yüzünden zamanla kendini tehlikeli bir ikilemde buluyordu. Aldığı her nefesi, yüzünü soktuğu her şekli ve mimiklerini, bakışlarını, attığı her adımı, her kelimesini hatta ses tonunu bile dikkatlice seçmesi gerekiyordu. Sahte kimliği Marguerite ve olduğu kişi Evelyn arasında gidip gelmek onu yorgun düşürüyordu ve kafası hayli karışıyordu.

Eve’in kendine benimle aynı soruları sorduğunu okumak, beni tekrar düşünmeye itti. Ben aslında kimim? Beni diğer insanlardan ayrı kılan şey nedir? Nasıl davrandığımı veya nasıl hissettiğimi gerçekten özgür irademle kendim mi seçiyorum? Eğer bir sabah uyanıp farklı biri olduğuma kendimi inandırsam gerçekten günden güne değişir miyim?

Benim kim olduğumu bilen kimse yok; kendi başımayken ailemin yanında olduğumdan farklı biriyim. Arkadaşlarımın yanında başka biri ya da yeni tanıştığım insanlar için başka biriyim. Geçen sene olduğumdan da, dün olduğumdan da başka biriyim. İnsanlar benimle ilgili doğru olduğunu sandığı şeyler söyleyip benden onay beklediğinde ne demem gerektiğini bilmiyorum. Bu isteyerek veya istemeden kendimi ben böyle tanıttım; onları onaylama ya da reddetme ayrıcalığına sahip değilim çünkü onlar için ben öyle biriyim. Aslında “öyle biriyim” demek de doğru olmayabilir, ben nasıl tek bir kişi olabilirim? Herkesin zihninde ve hatıralarında farklı biriysem bu epey kalabalık olduğum anlamına gelmiyor mu? Bu düşünceden yola çıkarak benim de kimseyi tanımadığım söylenebilir. Bu olasılık beni biraz incitmekle birlikte tuhaf

hissetmeme sebep oluyor. Doğduğum günden beri tanıdığım, tanıdığımı düşündüğüm anne babam hakkında bile bilmediğim şeyler olduğunu fark ettiren küçük unsurlara aklımın hangi köşesinde, hangi rafında yer vereceğimi bilmiyorum. Onlar ilk nefesimden, hatta daha öncesinden beri benim hayatımdayken ben onların hayatlarının yarısından bile azından beri bu dünyadayım. Biraz daha düşününce aklıma geliyor, ben biraz da annem ve babamım. Soyağacımdaki herkesin orasıyla burasının birleşiminden oluşan bir yaratığım. Annemin yumurtalıkları olduğundan beri onun bedenindeyim. Yani sevdiklerim hakkında her şeyi bilmiyor olsam bile ben hep buradaydım, birkaç yaşına gelene kadar bilincim olmasa bile hiç yokken birden var olmadığımı biliyorum.

İşte sağından solundan çekiştirdiğim, bilinç akışımın süzgecinden geçirdiğim bu düşünceler silsilesi yanmakta olan içimin koruna su serpiyor. Şunu fark ediyorum: Bedenime sığdırabildiğim bunca insan, dimağıma sığdırabildiğim onca kavram ve düşünce bu kadar büyükken ben nasıl küçük olabilirim?

Kaynakça

Quinn, Kate. *Alice Teşkilatı*. Çev. Filiz Çakır. Epsilon Yayınevi, 2022.